

missionen. Hvad der vel har foranlediget, at denne Bestemmelse i sin Tid er kommen ind i Loven af 10de Marts 1861, er vel det, at man siger: Saaledes som Forholdene ere ordnede efter Forordningen af 1845, er der to Parter, der staa overfor hinanden, nemlig Staten, der har sine Repræsentanter, og den Private, der derfor ogsaa bør have sine Repræsentanter. Men det er jo en urigtig Opfattelse. Det er ikke to Parter, der staa overfor hinanden, men Statsmagten lige overfor Undersaatten. Statsmagtens Repræsentanter ville selvfølgelig ligesaa godt varetage Undersaattens Løb som Statsmagtens. At lade den interesserede Private være repræsenteret i Taxationskommissionen er derimod et usundt Princip, saa meget mere, som Tilstedeværelsen af Repræsentanter for By- og Amtsraad vil yde tilstrækkelig Betryggelse for vedkommende Private. Nu have vi ogsaa naaet at faae Forandring i dette Forhold. For to Aar siden blev ved Behandlingen af Slagelse—Næstved og Høbro—Løgstør Jernbanelovforslagene her i Thinget Bestemmelserne i Forordningen af 1845 satte i Stedet for dem, som findes i Loven af 10de Marts 1861, og dette har Folkethinget godkendt, saaledes baade for Slagensbanens og for Høbro—Løgstørbanens Vedkommende. Det undrer mig derfor meget, at man paany har villet optage det gamle Princip her. Havde det været ligesom en Henviisning til Loven af 1861, som man havde sat ind, vilde det have været mig umuligt at stemme for Lovforslaget i denne Skikkelse. Der er imidlertid nogen Afvigelse fra Bestemmelserne i Loven af 1861, og da de foreliggende Spørgsmaal i de enkelte Tilfælde ikke vilde være meget omfattende, og jeg derhos anser det for at være meget heldigt, om man snart kan faae Loven, skal jeg for mit Vedkommende ikke modsætte mig, at den omhandlede Bestemmelse bliver staaende. Jeg gaar imidlertid ud fra, at den uforandrede Vedtagelse af det foreliggende Lovforslag ikke vil føre til, at man paany vender tilbage til den gamle Bestemmelse i Loven af 1861; den haaber jeg maa være strinlagt. — Det turde maasse være ønskeligt, naar man ser hen til, at dette Spørgsmaal om Taxationer stadig kommer frem, om hele Spørgsmaalet om Taxationens Ordning kunde blive taget op til fornøjet Overveelse. Reglerne for Taxationer i Anledning af Jernbaneanlæg indeholdes i Forordningen af 1845; men denne Forordning er givet, før vi havde nogen Jernbane. Da man nu har indsamlet en rig Erfaring, kunde der maasse være Anledning til ved Leilighed at tage

hele Spørgsmaalet om Ordningen af Taxationsvæsenet under Overveelse. — Hvad angaar Erstatning for Stade, bevirket ved Sne som Følge af Snefjærme, da forekommer Taxationen mig at være ordnet paa en heldig Maade. Jeg skal kun bemærke, at saaledes som § 3 er affattet, idet den gaar ud paa at give Erstatning ikke blot for Godseiere, hos hvem der tidligere er blevet eller i Tidens Løb vil blive expropriert, men ogsaa for Naboer til Jernbaner, fra hvis Eiendomme der aldrig er blevet expropriert, for den Stade, der bevirkes ved Snefjærme, tror jeg, man kommer noget ud over, hvad man efter strenge Retsprinciper kan fordrø; men paa den anden Side vil jeg erkjende, at Staten, hvor den staaer lige overfor Landets Borgere, ikke behøver at stille sig paa den strenge Rets Standpunkt, men kan følge, hvad Billighed maatte tilsiige. Jeg skal for mit Vedkommende derfor være villig til at stemme for Forslaget, saaledes som det foreligger, og tillader mig at opfordre det høie Things Medlemmer til at gjøre det Samme.

Judenrigsministeren (Fingerslev):

Jeg er enig med det ærede Medlem (Kump) i, at Principerne ere, om jeg saa maa siige, forbeholdne, saa at der ikke i, at man vedtager denne Lov, kan ligge nogenjombest Taale om, at man kunde være forpligtet til at staa nærmere ved Loven af 1861 end ved Forordningen af 1845. Jeg tillod mig allerede før at udtale, at man netop havde undgaet — jeg i alt Fald ønskede det, og man er ogsaa gaaet ind paa det — at sætte Bestemmelsen af 1861 ind. Ærede Medlemmer ville let se, at man kunde omtrent ligesaa godt have gjort det, thi man vilde være kommen til den samme Regel. I det ikke at nævne nogen Lov, men siige: Reglen i dette Tilfælde, ligger, at den gjælder for dette Tilfælde og ikke for andre. Jeg maa siige, at Forordningen af 1845, som for sin Tid var et fortrinligt Arbejde og har gjort megen Nytte og ogsaa lader sig gennemføre paa alle Punkter endnu meget vel, kan trænges dels til en Revision og dels til en fuldstændiggjørelse, og jeg skal lade mig ligge paa Hjerte, om det kan lade sig gjøre i en nogenlunde nær Fremtid at tage dette Spørgsmaal praktisk op til Forhandling. Jeg tør ikke give noget Løfte; thi det er en vanskelig Materie at magte. Som sagt, det vi have, er i og for sig godt; men det kan jo nok være, at hele Systemet paa en Maade er for kombineret og Reglerne noget vanskelige at faae til at passe, saa at det kunde